

толкъсь изнемоцѣ, щото назители-те устраше-ни да не умре, начнахъ да го употребляватъ съ малко челоуѣколюбіе. упростихъ му да си уночине малко, и му дадохъ конь. А за да упо-стижтъ тѣрсенія-та на Русцы-те, и съвремен-но да отнематъ отъ роба всяко срѣдство отъ да изяви на пріятели-те си мѣсто-то на свѣрт-ваніе-то си, принасяхъ го отъ село въ село и отъ долъ въ долъ, многу пхти като свѣрзахъ и очи-те му.

Съ този начинъ премина голѣмъ нѣкож рѣкъ която споредъ мнѣніе-то му бѣше Сонгія; ме-жду това приглѣдавахъ го по добрѣ, като му давахъ доволнъ храна и време да почива; Но кога-то стигнахъ на отдалеченно-то село, въ косто упредѣлително щеше да остане, Чече-нцы-те завчасъ промѣнихъ обхожденіе-то и на-чнахъ да го злоупотребляватъ многовидно; уко-вахъ го съ желѣза на рѣце-те и на крака-та, и съ верига на шія-та; поденника употреблявахъ по сходно; узв-те му бѣхъ по легкы и съ на-чинъ щото бѣше заможенъ да слугува щогодѣ на Господаря си.

Таквози бѣше положеніе-то на злоцас-твого Чиновника. А колко-то пхти отфърлаше